

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Faisala Husseiniho a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Ing. H. K.**, zastoupena Mgr. Barborou Kolářovou, advokátkou se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 34, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2024, č. j. 6 Ad 5/2022-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Barbory Kolářové.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 A 124/2020-65, konstatoval věcnou nepříslušnost Ministerstva financí, a naopak věcnou příslušnost Specializovaného finančního úřadu k provádění cenové kontroly v oblasti vodovodů a kanalizací. Tento právní závěr se v organizační struktuře ministerstva financí odrazil v úplném zrušení oddělení 1602, které čítalo 12 služebních míst.

[2] Služební místa zrušeného oddělení 1602 byla vypořádána následovně. Systematizací služebních míst schválenou vládou dne 21. 6. 2021 došlo ke zrušení 8 služebních míst ve 14. platové třídě a 1 služebního místa v 15. platové třídě v oddělení 1602 a zřízení oddělení cenové kontroly V. ve Specializovaném finančním úřadu zahrnujícím 9 nových služebních míst sestávajících z 6 služebních míst ve 12. platové třídě a 3 služebních míst v 11. platové třídě. Služebními předpisy č. 4/2021 a č. 5/2021 navazujícími na vládou schválenou

systemizaci, došlo v rámci Ministerstva financí k vnitřní organizační změně spočívající v přesunu 3 služebních míst, včetně zaměstnanců je obsazujících, zařazených ve 14. platové třídě z oddělení 1602 do oddělení 1601.

[3] Souhrnně řečeno tedy došlo k úplnému zrušení oddělení 1602 Ministerstva financí, které čítalo 12 služebních míst. 3 z těchto služebních míst byla přesunuta do oddělení 1601 Ministerstva financí. Tito zaměstnanci přitom zůstali ve 14. platové třídě. 9 služebních míst bylo převedeno do Specializovaného finančního úřadu. Tito zaměstnanci byli převedeni ze 14. platové třídy do 12., resp. 11. platové třídy.

[4] Žalobkyně byla původně u Ministerstva financí zařazena do oddělení 1602. V důsledku výše popsaných změn byla rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu financí ze dne 19. 8. 2021 převedena na nově zřízené služební místo v nově zřízeném oddělení cenové kontroly V ve Specializovaném finančním úřadu, se službou na služebním místě na dobu neurčitou a se služebním působištěm v Praze. Žalobkyně byla zařazena do 12. platové třídy a 11. platového stupně. Proti převedení na jiné služební místo se žalobkyně odvolala, ale náměstek ministra vnitra pro státní službu její odvolání rozhodnutím ze dne 26. 1. 2022 zamítl.

[5] Následně se žalobkyně obrátila na Městský soud v Praze, který její žalobě vyhověl, zrušil rozhodnutí náměstka vnitra pro státní službu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud shledal, že usnesení vlády č. 558 z 21. 6. 2021, kterým byla schválena systematizace služebních míst spočívající v rušení služebních míst na ministerstvu financí a zřízení nových pracovních míst na Specializovaném finančním úřadu, je v souladu se zákonem. Souladným se zákonem však městský soud neshledal služební předpisy č. 4/2021 a č. 5/2021, které upravovaly konkrétní služební místa přesunutá v rámci změny vnitřní organizační struktury Ministerstva financí do oddělení 1601. Žalobkyně podle městského soudu již ve správním řízení tvrdila a prokazovala diskriminační zacházení s jednotlivými zaměstnanci rušeného oddělení 1602 na základě jejich věku. Za takové situace se podle městského soudu i ve správním řízení uplatnil § 133a zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, a žalovaný byl povinen pro svůj postup poskytnout racionální a objektivní zdůvodnění, které by vyloučilo žalobkyni tvrzený diskriminační přístup na základě jejího věku. Žalovaný se však tomuto zdůvodnění vyhnul s odkazem na to, že v případě rozhodnutí o přesunu tří služebních míst do oddělení 1601 jde o manažerské rozhodnutí, které se žalobkyně přímo nedotýká, a proto ani nemůže být předmětem tohoto řízení. Pro nedostatečné vypořádání námitky diskriminace z důvodu věku tedy městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

Kasační stížnost

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (nyní *stěžovatel*) kasační stížnost.

pokračování

[7] V první řadě stěžovatel nesouhlasí s tím, že by se nezabýval námitkami žalobkyně ohledně jí tvrzené diskriminace. Stěžovatel opakovaně odkazuje na s. 14 až 16 svého rozhodnutí, na kterých se těmito námitkami podle svého přesvědčení dostatečně zabýval.

[8] Se žalobkyní bylo podle stěžovatele komunikováno již od samotného počátku tvorby změny systemizace, resp. projednávání organizačních změn. Ze správního spisu zřetelně vyplývá, že první schůzky k připravované organizační změně se konaly již od počátku měsíce května 2021, neboť dne 21. 5. 2021 byli všichni státní zaměstnanci zařazení v oddělení 1602 informováni o připravovaných změnách. Na tomto závěru nemění nic ani to, že stěžovatel nebyl schopen doplnit v rámci odvolacího řízení komunikaci mezi personálním odborem a žalobkyní, což blíže popsal v odůvodnění svého rozhodnutí, kdy o některých poradách především nebyly vyhotoveny zápisy. Dle názoru stěžovatele žádné diskriminační jednání ze spisu nevyplývá, toto v řízení nebylo prokázáno a stěžovatel setrvává i nadále na svém právním názoru vyjádřeném v rámci řízení před městským soudem.

[9] Oddělení 1602 podle stěžovatele čítalo příliš málo státních zaměstnanců na to, aby bylo možné vyvodit závěry o diskriminaci starších státních zaměstnanců. K přesunu tří služebních míst do oddělení 1601 došlo za účelem zachování části činností zrušeného oddělení 1602, které měly metodický charakter. Oddělení 1602 poté čítalo nově pouze 9 státních zaměstnanců. Zrušeno bylo jedno služební místo vedoucího oddělení a 8 služebních míst řadových státních zaměstnanců s věkovou skladbou: 60, 58, 64, 34, 60, 56, 59, 36. Z toho vyplývá, že pro posouzení věci bylo relevantních pouze 8 státních zaměstnanců, které bylo možné rozdělit na dvě skupiny – na 6 státních zaměstnanců „padesátníků a šedesátníků“, a 2 státní zaměstnance „třicátníky“. Z tohoto vzorku podle stěžovatele nebylo možné dospět k závěru o diskriminačním jednání na základě věku.

[10] Pokud se jedná o skupinu státních zaměstnanců, kteří požádali podle § 49 odst. 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, o zařazení na dosavadní volná služební místa v oddělení 1601, byli zde zařazení na základě své žádosti o zařazení podané ještě před účinností předmětné systemizace. Stěžovateli také nemohlo být známo, jakým způsobem se dotčení státní zaměstnanci o existenci volných služebních míst dozvěděli. Stěžovatel to přičítá jednoduše aktivnímu jednání těchto státních zaměstnanců, které nemůže zpětně nijak rozporovat. Nelze klást k tíži stěžovatele, pokud někteří státní zaměstnanci byli zařazení na jiná služební místa, neboť vyvinuli větší aktivitu, popřípadě si je k tomu vybral konkrétní představený, protože takový mechanismus je v režimu zákona o státní službě zcela legitimním způsobem obsazení služebního místa, který má navíc přednost před obsazením služebního místa na základě výběrového řízení. Zařazení státního zaměstnance podle § 49 odst. 2 zákona o státní službě je také narozdíl od institutu převedení na jiné služební místo (§ 61 odst. 1 zákona o státní službě) podmíněno splněním dalších podmínek.

[11] Stěžovatel zcela odmítá úvahu městského soudu vyjádřenou v bodě 76 rozsudku, a to právě s odkazem na výše uvedené. Městský soud zde navíc mylně uvedl, že státní zaměstnanci „uzavřeli dohodu o převedení na jiné služební místo“; zmínění státní zaměstnanci si však podali žádost o zařazení dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě a dohoda o nich byla uzavřena mezi služebním orgánem a bezprostředně nadřízeným představeným. Navíc z výše uvedeného je patrné, že dva ze skupiny tří státních zaměstnanců, kteří požádali o zařazení dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě byli zařazení na služební místě pouze na dobu určitou po dobu nepřítomnosti jiných státních zaměstnankyň a setrvali na služebním místě

v oddělení 1601 jen po velmi krátkou dobu. Závěr, že v okamžiku účinnosti nové systemizace zůstalo v rámci oddělení 100 % zaměstnanců starších 40 let, pak vyplýval z výše popsaných kroků jednotlivých státních zaměstnanců, nikoliv z jednání služebního orgánu, kterým by se snažil žalobkyni znevýhodnit.

[12] V případě skupiny tří státních zaměstnanců, jejichž služební místa přešla v rámci organizační změny do oddělení 1601, zase městský soud v bodě 76 svého rozsudku dovedl, že by měli být dva ze tří státních zaměstnanců, jejichž místa byla přesunuta do oddělení 1601, zvýhodněni na základě své příbuznosti (otec a syn), respektive že k přesunu služebního místa Ing. K. došlo v souvislosti s přesunem služebního místa Mgr. K. Oba zmínění státní zaměstnanci, jejichž služební místa byla přesunuta v rámci organizační změny do oddělení 1601, byli v postavení řadových státních zaměstnanců, tzn. neměli postavení představeného, nebyli s to ovlivnit, jak je s jejich služebním místem nakládáno, přičemž ze spisu neplyne jakýkoliv důkaz o městským soudem tvrzeném nepotismu. K přesunu služebních míst došlo na základě nutnosti zachovat ve služebním úřadu související metodické činnosti; právě tito státní zaměstnanci měli metodické činnosti uvedeny ve svých charakteristikách, a proto došlo k přesunu zmíněných tří služebních míst. Městský soud považuje v bodě 78 napadeného rozsudku výběr tří služebních míst přesunutých do oddělení 1601 za účelem kontinuity výkonu metodické činnosti (dle Městského soudu „*k výkonu takto specializované činnosti byli vybráni zaměstnanci služebně i věkově mladší než žalobkyně*“), za netransparentní právě s ohledem na věkovou diskrepanci. Pokud však byli celkově v oddělení 1602 před přijetím organizační změny pouze 4 státní zaměstnanci „*třicátníci*“, považuje stěžovatel uvedené zhodnocení pouze na základě takto jednoduché statistiky (která nijak nebere v potaz otázky znalostí, zkušeností a kvality výkonu služby státních zaměstnanců), za absurdní, jak o tom pojednal již výše. Městský soud nevzal v potaz dosud vykonávané činnosti ze strany těchto tří státních zaměstnanců, které se lišily od činností účastnice řízení uvedenými v charakteristice jejího služebního místa.

[13] Dále stěžovatel namítl, že městským soudem analogicky použitý rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2754/2014 z pracovněprávní oblasti míří na jinou situaci. Vztahuje se totiž ke skončení pracovního poměru, o podobnou situaci však v tomto případě nejde. Nejedná se o skončení služebního poměru, ale pouze o změnu služebního poměru spočívající v převedení žalobkyně na jiné služební místo, které bylo dle služebního orgánu i stěžovatele pro její převedení vhodné. V době rozhodování o převedení již byla ostatní vhodná služební místa obsazena. Stěžovatel nijak nepopírá, že v případě převedení žalobkyně došlo k zařazení do nižší platové třídy, avšak městský soud presumuje, že takové převedení je žalobkyni na újmu. Dle názoru stěžovatele však za horší variantu nežli převedení, je nutno považovat to, kdy by žalobkyně namísto převedení na vhodné služební místo byla zařazena mimo výkon služby podle § 62 zákona o státní službě a státní službu by nevykonávala.

[14] Městský soud rovněž pochybil, pokud se odmítl zabývat vhodností nového služebního místa ve Specializovaném finančním úřadu pro žalobkyni. Hodnocení vypořádání námitek směřujících k jednotlivým aspektům vhodnosti se zcela vyhnul, ačkoliv to je pro projednávaný případ stěžejní. Pokud by totiž vhodnost služebního místa posuzoval, musel by dojít k tomu, že uvedené služební místo odpovídalo znalostem a zkušenostem státní zaměstnankyně (ačkoliv bylo zařazeno o dvě platové třídy níž, což bylo důsledkem

pokračování

přesunutí služebního místa z ministerstva do podřízeného služebního úřadu, které bylo provedeno na základě rozsudku Městského soudu v Praze zmíněného v bodě [1]).

Vyjádření žalobkyně

[15] Ke kasační stížnosti se vyjádřila žalobkyně. Navrhuje její zamítnutí. Žalobkyně odmítá, že by nebyla dostatečně aktivní ohledně snahy o setrvání na Ministerstvu financí, a naopak upozorňuje na účelové a zvyhodňující jednání s vybranými zaměstnanci, kteří nakonec na Ministerstvu financí zůstali. S žalobkyní naopak ministerstvo nekomunikovalo, ačkoli v soudních řízeních tvrdí opak. Námitku nedostatečného počtu osob pro závěr o diskriminaci na základě věku uvedl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud by k ní neměl přihlídnout. Pokud by k ní však přihlédl, neměl by ji shledat důvodnou. Dále žalobkyně nabídla svůj pohled na přesun tří vybraných státních zaměstnanců do oddělení 1601.

[16] Celkově žalobkyně souhlasí s městským soudem, že již ve správním řízení konkrétními argumenty upozorňovala na diskriminační jednání vůči své osobě z důvodu věku, které se odrazilo v tom, že byla převedena do Specializovaného finančního úřadu a zařazena do nižší platové třídy. Stěžovatel se tím však prakticky nezabýval. Městský soud tedy jeho rozhodnutí správně zrušil pro nepřezkoumatelnost.

[17] V poslední části svého vyjádření žalobkyně žádá Nejvyšší správní soud, aby se nezabýval pouze přezkumem závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, ale aby věc rovnou meritorně posoudil – tedy aby zodpověděl, zda byla žalobkyně převedena na vhodné služební místo ve Specializovaném finančním úřadu, či nikoli. Žalobkyně si uvědomuje, že se městský soud touto otázkou pro předčasnost nezabýval, přesto však žalobkyně upozorňuje, že soudní řízení probíhají již od roku 2021 a závěrem o nepřezkoumatelnosti stěžovatelova rozhodnutí sice bude žalobkyni prozatím vyhověno, nikoli však v meritorní otázce celého sporu a žalobkyně bude muset s největší pravděpodobností podstoupit další správní i následná soudní řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Před hodnocením věci Nejvyšší správní soud poznamenává, že rozhodnutí o odvolání žalobkyně sice vydal náměstek ministra vnitra pro státní službu, nyní je však žalovaným nejvyšší státní tajemník. Tomu je tak díky zákonu č. 384/2022 Sb., kterým došlo k novelizaci zákona o státní službě, a kterým byl náměstek ministra vnitra pro státní službu ode dne 1. 1. 2023 nahrazen nejvyšším státním tajemníkem (srov. čl. II. bod 1 zákona č. 384/2022 Sb.) – shodně již městský soud v bodu 36 svého rozsudku.

[19] Kasační stížnost **není** důvodná.

[20] V rámci samotného posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve uvést následující. Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto opakovaně upozorňuje, že předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je

primárně rozsudek krajského (resp. městského) soudu. Tím se musí řídit i stěžovatelé podávající kasační stížnost, kteří musí tuto výchozí tezi zohlednit při formulaci svých kasačních námitek. Kasační námítka musí primárně směřovat proti závěrům, ke kterým dospěl krajský soud ve svém rozsudku.

[21] Výše uvedené je určující i pro posouzení nynější věci. Z rozsudku městského soudu je zřejmé, že městský soud dospěl ke dvěma právním závěrům, pro které v jejich souhrnu zrušil rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Prvním závěrem bylo, že správní orgány se musí ve správním řízení zabývat účastníkem řízení tvrzenou diskriminací a tato tvrzení vyvrátit (zejména bod 71 rozsudku městského soudu). Druhým závěrem, který navazoval na závěr první, bylo, že stěžovatel se žalobkyní tvrzenou diskriminací zabýval nedostatečně a jeho rozhodnutí tedy bylo podle městského soudu třeba pro nepřezkoumatelnost zrušit (zejména bod 79 rozsudku městského soudu). Proti těmto závěrům městského soudu tedy měl stěžovatel primárně směřovat svou kasační argumentaci.

[22] Ze stěžovatelovy kasační stížnosti nelze dospět k závěru, že by stěžovatel přímo rozporoval první ze stěžejních závěrů městského soudu – tedy závěr o tom, že i správní orgány se musí zabývat účastníkem řízení tvrzenou diskriminací a toto tvrzení řádně vyvrátit. Jediná kasační námitka, kterou by šlo spojit s tímto závěrem, je námitka nepoužitelnosti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2754/2014. Ohledně tohoto rozsudku stěžovatel namítl, že se zabýval jinou situací než nynější věc – skončením pracovního poměru, nikoli změnou služebního poměru spočívající v převedení na jiné služební místo.

[23] Povinností správního orgánu zabývat se ve správním řízení tvrzenou diskriminací se městský soud zabýval především v bodech 57 až 72 svého rozsudku. Této právní otázce tedy městský soud věnoval podstatnou část svého rozsudku a v rámci jeho odůvodnění vyšel jednak ze zákonné úpravy obsažené v zákoně o státní službě, zákoně č. 262/2006 Sb., zákoník práce, zákoně č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), i občanském soudním řádu; dále vyšel z komentářové literatury a rovněž judikatury Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu, Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu. Je tedy zřejmé, že městský soud svůj závěr opřel o značné množství rozličných argumentů a podkladů a rovněž správně identifikoval, že posuzování diskriminace vychází především z § 133a občanského soudního řádu ve spojení s antidiskriminačním zákonem a zákoníkem práce, a proč je při posouzení této právní otázky relevantní i civilistická judikatura a komentářová literatura.

[24] Ze stěžovatelovy kasační námítka je zřejmé, že stěžovatel rozporuje aplikovatelnost toliko jediného rozsudku Nejvyššího soudu, který podle něj není kvůli odlišnostem na nynější případ použitelný. Jak však již Nejvyšší správní soud upozornil v předchozím bodu, stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu (který se v rozsudku městského soudu objevuje na dvou místech – srov. body 62 a 77) představoval pouze jeden z mnoha podkladů, na základě kterých městský soud dospěl k závěru o povinnosti správního orgánu zabývat se tvrzenou diskriminací ve správním řízení. Z citovaného rozsudku navíc městský soud převzal pouze obecný závěr v tom smyslu, že i věk může představovat diskriminační kritérium, které je třeba posuzovat. V tomto směru tedy městský soud pouze opřel

pokračování

o rozsudek Nejvyššího soudu, co výslovně říká již § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona, který věk výslovně zahrnuje mezi diskriminační důvody.

[25] Nejvyšší správní soud k této kasační námitce tedy uzavírá, že městský soud svůj závěr o povinnosti správního orgánu zabývat se ve správním řízení tvrzenou diskriminací z důvodu věku řádně a přesvědčivě odůvodnil a stěžovatel tento závěr v nynějším kasačním řízení prakticky nijak nezpochybnil. Stěžovatelem rozporovaný rozsudek Nejvyššího soudu představoval pouze jeden z mnoha argumentů, které městský soud ve svém rozsudku uvedl, a navíc městský soud odkazem na tento rozsudek judikaturně pouze demonstroval, co říká výslovně již § 2 odst. 3 diskriminačního zákona. I přes odlišnosti nynější věci a situace řešené v rozsudku Nejvyššího soudu dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek Nejvyššího soudu představoval vhodný podklad rozhodnutí městského soudu. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

[26] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval druhým stěžejním závěrem městského soudu – závěrem o nepřezkoumatelnosti stěžovatelova rozhodnutí z důvodu, že se stěžovatel nedostatečně zabýval žalobkyní tvrzenou diskriminací z důvodu věku. Stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí a podle jeho názoru bylo jeho rozhodnutí dostatečně odůvodněno.

[27] Důvodná není ani tato kasační námitka. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že žalobkyně v průběhu správního řízení předestřela konkrétní argumentaci, proč považuje výběr tří zaměstnanců, kteří zůstali na Ministerstvu financí, za neobjektivní a neracionální, a ve svém souhrnu zapadající do mozaiky postupu služebního orgánu vedoucího k přesunu žalobkyně a dalších zaměstnanců vyššího věku do jiného služebního orgánu; žalovaný se vypořádáním těchto námitek však zabýval nedostatečně. Jediné vypořádání se s touto námitkou lze v rozhodnutí žalovaného nalézt na s. 16 ve druhém odstavci shora. Zde však žalovaný pouze uvedl, že „[d]le odvolacího orgánu z vyjádření služebního orgánu, jakož i z podkladů doplněných do spisového materiálu v rámci odvolacího řízení, vyplývá, že v případě všech státních zaměstnanců bylo postupováno s ohledem na individuální okolnosti a jednání dotčených státních zaměstnanců, přičemž z těchto podkladů ani z jiných podkladů řízení o převedení účastnice řízení na jiné služební místo nijak nevyplývá, že by k namítané diskriminaci mělo dojít“.

[28] Takové odůvodnění však ani podle Nejvyššího správního soudu neobstojí. Je totiž zřejmé, že žalovaný nijak konkrétně nereagoval na námitky žalobkyně a jeho odůvodnění bylo pouze velmi obecné a vágní. O tom ostatně svědčí i obsáhlé odůvodnění přesunu vybraných zaměstnanců do oddělení 1601, které stěžovatel uvedl ve vyjádření k žalobě a nyní i ve své kasační stížnosti. V podstatě však lze uzavřít, že právě takové odůvodnění, které stěžovatel nabídl v kasační stížnosti, mělo obsahovat právě jeho správní rozhodnutí. Doplnování chybějícího odůvodnění správního rozhodnutí ze strany žalovaného správního orgánu v soudních řízeních však není přípustné a takové správní rozhodnutí je pro nepřezkoumatelnost třeba zrušit, jak správně uzavřel již městský soud a Nejvyšší správní soud jeho právní názor nyní potvrzuje (k tomu již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2021, č. j. 10 Afs 352/2019-26, bod 28).

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud reaguje ještě na žádosti obou účastníků nynějšího kasačního řízení, aby posoudil i samotnou meritorní otázku nynějšího sporu – tedy vhodnost nového služebního místa ve Specializovaném finančním úřadu pro žalobkyni.

[30] Na samém úvodu tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud upozornil na výchozí pravidla řízení o kasační stížnosti, která je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Městský soud v nynějším případě zrušil stěžovatelovo rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a otázkou vhodnosti nového služebního místa pro žalobkyni se prozatím správně odmítl zabývat – neboť k přezkumu této otázky bude městský soud moci přistoupit právě až po řádně odůvodněném závěru o nediskriminačním jednání vůči žalobkyni (srov. bod 84 rozsudku městského soudu). Tím spíše se však posouzením vhodnosti nového služebního místa žalobkyně nyní nemůže zabývat Nejvyšší správní soud, který jak již výše zdůraznil, plní roli soudu přezkumného, jehož řízení je založeno na kasačním principu.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně úspěšná byla, proto jí náhrada nákladů kasačního řízení náleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[32] Její náklady v kasačním řízení spočívaly v odměně její advokátky za jeden úkon právní služby, tj. sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tedy 1 × 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], plus paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 1 × 300 Kč. Odměna advokátky v kasačním řízení tedy činila 3 400 Kč. Protože je advokátka plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o 21 % z částky 3 400 Kč, tedy o 714 Kč. Náklady kasačního řízení tedy celkově představovaly částku ve výši 4 114 Kč.

[33] Stěžovatel (žalovaný) je tedy povinen žalobkyni k rukám její zástupkyně uhradit náklady řízení v celkové výši 4 114 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu